

عنوان مقاله:

اسناد هویتی ایرانیان در دوره پهلوی اول، ۱۳۱۰-۱۳۲۰ ه.ش (مطالعه موردی: سند ازدواج)

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهش های ایرانشناسی، دوره 5، شماره 1 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

حسن زندیه - استادیار گروه تاریخ دانشگاه تهران

بهاره پارسا آرا - کارشناسی ارشد اسناد و مدارک آرشیوی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

از جمله منابع دست اول و مهم در مطالعات تاریخی اسنادند که بازگوکننده حیات سیاسی، اجتماعی و فرهنگی عصر و زمانه خودند. این منبع مهم برای مردم عادی، از لحاظ اطلاعات مندرج در آنها، و برای استفاده محققین، در فعالیتهای تحقیقاتی، دارای ارزش و اهمیت است. با شکلگیری اجتماعات بشری، انسانهای اولیه در جستجوی هویت خود و متمایز ساختن خویش بودند. با گذر زمان و افزایش جمعیت جوامع گوناگون، شناسایی هویتی افراد بیشتر مورد توجه قرار گرفته و روشهای مختلفی برای شناسایی به کار گرفته شده که مهمترین آنها صدور اسناد هویتی برای افراد جامعه بوده است. طرح هویت سازی و به دنبال آن طرح اسناد هویتی محصول و نتیجه پیدایش نیمه دوم دولت پهلوی اول بوده است. عقدنامههای ازدواج (نکاحنامه) از نمونه اسناد هویتی هستند که به دلیل اطلاعات مندرج در آنها، بالاخص مباحث هویتی آن، از لحاظ تاریخی و حقوقی حائز اهمیت اند. در نیمه دوم دولت رضاشاه، به دنبال این طرح هویت سازی، مسئولین دفاتر ازدواج برای ثبت هر سند موظف به احراز هویت زوجین بودند و بدین ترتیب روند تاریخی تداوم و تحول سند ازدواج در تثبیت هویت ایرانی مورد توجه قرار گرفت

کلمات کلیدی:

سندشناسی، اسناد هویتی، سند ازدواج، دوره پهلوی اول

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1315244>

